

[Statsministeren]

har til tider truet den politiske stabilitet. Det har gjort det vanskeligt at tilrettelægge en sådan fast og konsekvent politik.

De to partier fandt derfor, at det var nødvendigt i fællesskab at påtage sig regeringsansvaret for at medvirke til at skabe større stabilitet.

Regeringspartierne har ikke flertal i folketinget. Men det er regeringens håb, at det i den kommende tid vil vise sig muligt at skabe et tillidsfuldt samarbejde mellem regeringen og dem af folketingets partier, som er rede til at tage medansvar for en politik, der kan løse landets alvorlige økonomiske problemer og dermed skabe grundlaget for en forøgelse af beskæftigelsen.

Det vil imidlertid ikke være muligt at opnå de gunstige resultater, som regeringen vil sigte mod, medmindre der også kan skabes et tillidsfuldt samarbejde med de organisationer i samfundet, som øver en afgørende indflydelse på den økonomiske udvikling.

Regeringen vil derfor indbyde både folketingets partier og de organisationer, som øver en sådan indflydelse, til et samarbejde om en økonomisk politik, der kan tilvejebringe en bedre balance i økonomien og skabe en større stigning i produktion og beskæftigelse.

Når det gælder udenrigspolitik, kan jeg sige, at regeringen vil videreføre den hidtidige udenrigs-, sikkerheds- og markeds politik på grundlag af Danmarks medlemskab af FN, NATO og EF og vor deltagelse i det nordiske samarbejde.

Danmarks medlemskab af NATO udgør grundlaget for vor sikkerhedspolitik. Sammenholdet i NATO er fortsat af afgørende betydning for stabiliteten i vor del af verden og dermed for den fortsættelse af en realistisk afspændingsproces, som regeringen lægger så stor vægt på.

Slutakten for Helsingforskonferencen om sikkerhed og samarbejde i Europa udgør et omfattende og langsigtet program for afspændingsprocessen. Regeringen vil i perioden indtil det næste opfølgingsmøde i Madrid i 1981 opmærksomt iagttage, hvordan slutakten følges op af alle deltagerstater. Det gælder også for så vidt angår afspændingsprocessens betydning for det enkelte menneske.

Regeringen anser en international beskyttelse af menneskerettighederne for nødvendig. Det må understreges, at de traditionelle

frihedsrettigheder kun udgør en del af menneskerettighedsbegrebet. Det har også en økonomisk, en social og en uddannelsesmæssig side.

Det udenrigspolitiske samarbejde mellem de nordiske lande har i de senere år gennemgået en frugtbar udvikling. Regeringen tillægger dette samarbejde den største betydning og vil til stadighed være opmærksom på de muligheder, der ligger her.

Under møderne i Det europæiske Råd i København og Bremen og under det økonomiske topmøde i Bonn opnåedes en betydningsfuld enighed mellem de industrielt udviklede lande. Regeringen vil i de internationale organisationer, først og fremmest i EF, i OECD og i IMF, arbejde for, at denne enighed omsættes til konkrete beslutninger, som kan stimulere væksten og dermed mindske den store internationale arbejdsløshed.

Regeringen vil arbejde for, at EF kan yde et vægtigt bidrag til de fortsatte internationale handelsforhandlinger inden for GATT. Sigtet skal ikke blot være at modvirke de senere års protektionistiske tendenser. Vi må fremme en yderligere frigørelse af verdenshandelen, som er så afgørende for dansk erhvervsliv.

I overensstemmelse med regeringens grundlæggende ønsker om, at EF skal være åbent over for omverdenen, vil regeringen bidrage positivt til forhandlingerne om EFs udvidelse med Grækenland, Portugal og Spanien, men fra dansk side lægger vi vægt på, at udvidelsen af EF som modstykke har en fortsat åbenhed over for de lande i Europa, der står uden for EF.

Det første direkte valg til Europa-Parlamentet vil finde sted i 1979. Det er regeringens håb, at danske vælgere engagerer sig i dette valg, sådan at den danske repræsentation i Europa-Parlamentet kan blive et fuldgyldigt udtryk for de danske vælgers holdning til de europæiske spørgsmål.

Det politiske samarbejde mellem EF-landene vil fortsat være rammen om en meget betydelig del af Danmarks samlede indsats på det udenrigspolitiske område. Det er glædeligt at kunne konstatere en stigende grad af sammenfald i synspunkter hos de ni på mange vigtige udenrigspolitiske spørgsmål.

Angående udviklingshjælp forventer regeringen, at vi i 1979 kan nå den målsætning